

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 11

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	1
Capitolul 11	1
36. Acoperirea capului și coafura (1)	1
37. Acoperirea capului și coafura (2)	3
38. Strângerea laolaltă în același loc	5
39. Cina Domnului	7
40. Cum participi tu la Cina Domnului?	10

36. Acoperirea capului și coafura (1)

1 Corinteni 11.2-6: Vă laud dar, că în toate vă aduceți aminte de mine și țineți rânduielile, așa cum vi le-am dat. Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat, și capul femeii este bărbatul, și Capul lui Hristos este Dumnezeu. Orice bărbat care se roagă sau profetește având ceva pe cap își dezonoarează Capul. Iar orice femeie care se roagă sau profetește cu capul neacoperit își dezonoarează capul, pentru că este ca și cum ar fi rasă. Pentru că, dacă o femeie nu se acoperă, să se și tundă; iar dacă este rușinos pentru o femeie să se tundă sau să se radă, să se acopere.

Pavel a trebuit în versetele anterioare să dea o serie de îndemnuri. Aceasta era foarte necesar. Și noi avem nevoie de asta. Dar în versetul 2 se spune și ceva pentru care el îi laudă.

Credincioșii din Corint nu l-au uitat, ba chiar s-au gândit la el în toate privințele. Asta i-a făcut bine. La aceasta se adaugă faptul că ei au păzit rânduielile așa cum li le-a transmis el. El a putut recunoaște aceasta. Faptul că a trebuit să le arate modul în care se purtau cu aceste rânduieli, de exemplu cu Cina Domnului, despre care vorbește mai pe larg în acest capitol, poate fi văzut și în mod pozitiv. Nu că ar fi aprobat ce era greșit; aspectul pozitiv pentru el era faptul că ei erau dispuși să asculte. Pavel le-a putut arăta greșelile și a avut încredere că ei îl vor asculta. Oricum ar fi, Pavel vede lucruri bune la credincioșii din Corint.

În continuare, el vorbește despre un subiect care este încă unul dintre cele mai discutate și în zilele noastre, și anume rolurile bărbatului și femeii în viața de zi cu zi. În lume, lucrurile stau cu totul altfel decât se citește în prima parte a acestui capitol, așa că ar trebui să citești acest pasaj de câteva ori pentru a-ți ordona corect gândurile cu privire la acest subiect. Ierarhia prezentată în versetul 3 este complet ignorată în lume. Oamenii nu mai cred în Dumnezeu și în Hristos. Ideea că bărbatul este capul femeii este considerată atât de demodată și de greșită, încât trebuie făcut totul pentru a o elimina.

Am spus că versetul 3 prezintă o ierarhie. Prin aceasta mă refer la următorul lucru: în vârf se află Dumnezeu, sub El Hristos, sub El bărbatul și sub el femeia. Pentru unii, această ierarhie creează impresia că femeia se află în partea de jos a listei și că i se atribuie astfel un loc inferior, lucru împotriva căruia se luptă. Nu este așa! Pavel se referă mai degrabă la crearea bărbatului și a femeii. Acolo se vede că bărbatul a fost creat primul, iar femeia a rezultat din el. De altfel din coasta lui, adică ca cineva care i-a fost pus alături. Bărbatul este capul creației. Dar el însuși are un cap deasupra lui, și acela este Hristos. Lui Îi este dator responsabilitate. În toate lucrurile trebuie să-și întrebe Capul: cum trebuie să se comporte față de soția sa, în familie, în societate și în Adunare. Hristos nu este doar Capul lui, ci și modelul lui. Căci se spune: capul lui Hristos este Dumnezeu. Desigur, aceasta nu se referă la Hristos ca Fiu veșnic, ci la El ca Om. Ca Om, Domnul Isus S-a supus complet voinței lui Dumnezeu. A fi supus poate suna puțin sclavagist pentru urechile tale, dar aici este vorba despre un loc de subordonare față de altul. Prin faptul că bărbatul respectă pe Capul său, Hristos, el poate fi „cap” pentru soția sa în mod corect. Atunci el nu o va dirija pe soția sa, ci îi va da instrucțiuni într-un mod care îi va face ușor să-l asculte.

Cum poate deveni vizibilă această ierarhie? Cum se poate recunoaște că ordinea creației lui Dumnezeu este respectată? Hristos nu mai este Om pe pământ, dar creatura „om” este. Omul poartă chipul lui Dumnezeu. Prin urmare, el este chemat să respecte această ierarhie. Aceasta se vede cel mai bine în rugăciune și profeție. În rugăciune, omul se adresează lui Dumnezeu, în profeție, Dumnezeu se adresează omului. În ambele cazuri, aceasta se realizează prin gura omului. Dacă aici rugăciunea este pusă pe același nivel cu profeția, este clar că este vorba de rugăciunea cu voce tare în prezența altora. Profeția nu are sens dacă nu există ascultători. Când omul se roagă lui Dumnezeu sau profețește în fața oamenilor, el trebuie să respecte locul pe care Dumnezeu i l-a dat ca și cap vizibil al creației. De aceea, el nu trebuie să aibă nimic pe cap. În creația vizibilă nu există nimeni căruia bărbatul să-i fie subordonat, pentru că asta înseamnă acoperirea capului, așa cum se arată în versetele următoare. Dacă și-ar pune ceva pe cap, ar dezonora capul său invizibil, pe Hristos din cer. Știi de ce? Pentru că prin acoperirea capului ar da impresia că, în afară de Hristos, este supus unui alt cap. În cazul femeii este altfel. Ea trebuie să poarte un acoperământ pentru cap atunci când se roagă cu voce tare sau profețește în prezența altora. Prin aceasta, ea arată că nu renunță la locul ei sub bărbat atunci când face ceva ce ar trebui să facă bărbatul. Este vorba despre cazuri în care nu sunt prezenți bărbați, pentru că, de îndată ce aceștia sunt prezenți, este responsabilitatea lor să se roage sau să profețească.

Când vine vorba de rugăciune, pentru bărbați se aplică regula din 1 Timotei 2.8, conform căreia ei trebuie să se roage în orice loc. Este important să ne amintim întotdeauna că este vorba despre locul public al fiecăruia în creație. Locul apariției publice este al bărbatului. Femeia are un loc mai retras. Cu toate acestea, dacă ea iese în față prin rugăciune sau profeție, trebuie să se acopere, pentru a nu da impresia că ocupă poziția bărbatului. În caz contrar, ea și-ar dezonora capul, adică bărbatul.

(În afară de aceasta: Rugăciunea sau profeția femeii are loc într-un alt loc decât în adunare. În 1 Corinteni 14.34 se spune în mod clar că femeilor nu le este permis să vorbească în adunare.)

Poate că ți se pare puțin exagerat să se acorde atâta importanță faptului că cineva poartă sau nu o pălărie sau o acoperitoare a capului. Totuși, este foarte important, pentru că așa spune Dumnezeu. În fața lumii vizibile și invizibile, El dorește să aibă o mărturie a ordinii Sale în creație. Este la fel ca în cazul pomului cunoașterii binelui și răului din Paradis. De ce nu au avut voie Adam și Eva să mănânce din el? Fructul nu era mai rău decât fructele din ceilalți pomi.

Dar Dumnezeu a spus așa. Acesta era un motiv suficient pentru a nu mânca din el. Dumnezeu dorește ca ceea ce spune să fie recunoscut, și de această recunoaștere El leagă binecuvântarea. Pierdem această binecuvântare dacă nu-L ascultăm, așa cum Adam și Eva au pierdut-o când au acționat după voia lor.

Cu acoperirea capului femeii mai este legat ceva, și anume părul ei. Dacă nu vrea să-și acopere capul, trebuie să-și taie părul. De ce și asta? Pentru că părul lung, pe care îl poartă, este onoarea ei (versetul 15). Dacă se roagă sau profetește cu capul descoperit, ea se pune de fapt în locul bărbatului și nu-l onorează ca fiind capul ei. În Vechiul Testament există două pasaje în care se vorbește despre părul femeii. În ambele cazuri, acest pasaj se află într-o secțiune care tratează relația dintre bărbat și femeie. Primul pasaj se află în Numeri 5.18, unde se spune despre o femeie al cărei cap trebuia descoperit. Acolo este vorba despre o femeie care era bănuită de infidelitate de către soțul ei. Al doilea pasaj se află în Deuteronomul 21.12, unde se spune că ea trebuia să-și radă capul. Este vorba despre o femeie prizonieră de război. În ambele cazuri, părul femeii este asociat cu dezonoarea și rușinea. Știi că în Olanda, la scurt timp după al Doilea Război Mondial, femeile suspectate că au avut relații cu soldați germani erau rase pe cap? Dacă ne gândim la asta, prima parte a versetului 6 din capitolul nostru devine puțin mai clară. Pavel pornește însă de la premisa că o femeie este conștientă de rușinea pe care o simte atunci când își taie părul sau chiar se rade pe cap. În a doua parte a versetului 6, el inversează imediat situația și spune că, dacă pentru o femeie este o rușine să-și taie părul, tocmai de aceea trebuie să-și acopere capul. Aici vezi cât de strâns legate sunt între ele acoperirea capului și coafura.

Citește din nou 1 Corinteni 11.2-6. - De ce este important ca fiecare să aibă locul său și să îl ocupe?

37. Acoperirea capului și coafura (2)

1 Corinteni 11.7-16: Pentru că un bărbat, în adevăr, nu trebuie să-și acopere capul, fiind chipul și gloria lui Dumnezeu; dar femeia este gloria bărbatului. Pentru că nu bărbatul este din femeie, ci femeia din bărbat; pentru că și bărbatul nu a fost creat pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. De aceea, din cauza îngerilor, femeia trebuie să aibă un semn de autoritate pe capul ei. Totuși, în Domnul, nu este nici femeie fără bărbat, nici bărbat fără femeie. Pentru că, după cum femeia este din bărbat, tot așa și bărbatul este prin femeie, iar toate lucrurile, de la Dumnezeu. Judecați în voi înșivă: se cuvine ca o femeie să se roage lui Dumnezeu neacoperită? Nu vă învață chiar firea că este o dezonoare pentru bărbat dacă are părul lung? Dar dacă o femeie are părul lung, este glorie pentru ea; pentru că părul lung îi este dat drept voal. Dar dacă cineva gândește să fie certăreț, noi nu avem asemenea obicei, nici adunările lui Dumnezeu.

Bărbatul este chipul și gloria lui Dumnezeu. Asta nu este puțin lucru. Înseamnă că bărbatul trebuie să fie reprezentantul vizibil al lui Dumnezeu. De asemenea, Dumnezeu așteaptă de la bărbat să reprezinte trăsăturile și caracteristicile naturii Sale, să le reflecte, ca să zicem așa. De aceea, el nu trebuie să-și acopere capul. Femeia, la rândul ei, este gloria bărbatului. Ea poate reflecta ceva din el, arătând anumite trăsături ale lui prin faptele ei.

Aceste lucruri rezultă din modul în care Dumnezeu i-a creat pe amândoi. „Adam a fost întocmit întâi, apoi Eva” (1 Timotei 2.13). Adam era deja întocmit, iar apoi Dumnezeu a luat o coastă din Adam și a întocmit-o pe Eva (Geneza 2.21-22). Pe lângă *ordinea* creării bărbatului și a femeii, este important și *motivul* pentru care a fost creată femeia. Femeia a fost creată pentru

Capitolul 11

Adam, și nu Adam pentru Eva. Eva i-a fost dată lui Adam ca ajutor potrivit pentru el. Desigur, asta nu înseamnă că un bărbat nu trebuie să-și ajute niciodată soția. Dimpotrivă, bărbatul își va ajuta soția din dragoste, cât și cum poate. Dar asta nu schimbă nimic din versetele de aici, pe care trebuie să le reținem bine, pentru că sunt forțe la lucru, care vor să răstoarne această ordine a creației lui Dumnezeu. În lume, mișcarea de emancipare câștigă tot mai multă influență. Acest proces nu este rapid, dar continuă în mod constant. Mișcarea de emancipare vrea să anuleze aceste versete. Feminismul militează pentru ca femeia să devină capul bărbatului. Nu este de mirare că aceasta se întâmplă în lume. Dar nu rămâne fără influență asupra credincioșilor.

Faptul că femeia trebuie să „aibă un semn de autoritate pe capul ei” este adesea perceput ca o povară și nu ca un privilegiu. Acoperirea capului este numită aici „semn de autoritate”, deoarece este un semn al autorității sub care se află femeia, deoarece bărbatul este capul ei. Desigur, Dumnezeu se uită întotdeauna mai întâi la inimă, la starea ei. Este important și dacă cineva face ceva doar pentru că „așa se spune”, sau dacă cineva face ceva din ascultare conștientă și din dragoste față de Dumnezeu. Dar El a dat și semne vizibile. Prin aceste semne, îngerii pot vedea dacă cineva respectă sau nu ordinea pe care Dumnezeu a dat-o în creație. Acoperirea capului în timpul rugăciunii și profeției este dovada vizibilă că femeia nu vrea în niciun fel să ia locul bărbatului în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

Aici se spune însă că aceasta se face „din cauza îngerilor”. Pare un motiv ciudat pentru acoperirea capului. Cu toate acestea, este revelator faptul că tocmai aici sunt menționați îngerii. Ei au fost prezenți când Dumnezeu a creat lumea (Iov 38.7). Îngerii sunt spectatori. Ei privesc spre pământ și sunt foarte interesați de căile, pe care Dumnezeu le urmează cu pământul. În timpul descris în Vechiul Testament, ei au văzut căderea omului. După aceea, au văzut viața desăvârșită a Domnului Isus: ei au fost prezenți când S-a născut, când a fost ispitit în pustiu, când a luptat în Ghetsimani, când a înviat din mormânt și S-a întors în cer. Toate acestea se găsesc în Evangheliile. Lucrarea de mântuire, pe care Domnul Isus a împlinit-o, nu a fost pentru îngeri, ci pentru oamenii vinovați. Acum ei privesc cum femeia credincioasă – prin femeie a intrat păcatul în lume – respectă ordinea, pe care Dumnezeu a stabilit-o. Deci nu este vorba despre lucruri legate de cultură. Îngerii nu sunt interesați de asta. Este vorba despre ordinea creației lui Dumnezeu, care va rămâne atât timp cât va exista pământul. Credincioșii au privilegiul și responsabilitatea de a reprezenta din nou ordinea dată de Dumnezeu, în timp ce lumea, sub conducerea diavolului, urmează un curs care este complet opus.

Versetul 11 arată că bărbatul și femeia au împreună locul lor în Domnul. „În Domnul” nu există nicio diferență. „În Domnul” înseamnă că amândoi stau înaintea Lui și pot să-L slujească în armonie reciprocă ca Domn al lor. El este Domnul atât al bărbatului, cât și al femeii. Dacă amândoi sunt conștienți de acest fapt și îl respectă, echilibrul corect în relația dintre ei nu va pune probleme. Acest echilibru este evidențiat și în versetul 12: femeia a fost luată din bărbat, dar după Adam nu s-a mai născut niciun bărbat, decât dintr-o femeie. Aceasta trebuie să fie o cinste pentru femeie. Desigur, Dumnezeu rămâne originea tuturor vieților. El este Creatorul fiecărui bărbat și al fiecărei femei.

Pavel a adus mai multe motive, care ar trebui să convingă femeile să-și acopere capul când se roagă. În versetele 3 și 9, el a făcut referire la ordinea creației. Apoi a prezentat îngerii, care privesc. În versetul 13, el menționează încă un motiv, și anume simțul natural. El se referă la capacitatea de discernământ a credincioșilor, deoarece acesta este sensul expresiei „judecați în voi înșivă”. Ei ar trebui să mediteze asupra acestei chestiuni într-un mod spiritual, pentru a ajunge la o concluzie și a lua o decizie. Pentru această evaluare este însă necesar un criteriu. Nu

poți cântări astfel de lucruri precum gândești tu, pentru că atunci ar fi o evaluare pur emoțională. Poți ajunge la o judecată corectă numai dacă îngenunchezi înaintea Domnului, Îi ceri lumină și înțelegere, studiezi cu atenție Scriptura și ești dispus din inimă să te supui rezultatului.

Faptul dacă este potrivit pentru o femeie să se roage lui Dumnezeu cu capul neacoperit este demonstrat deja de natură în legătură cu părul bărbatului și al femeii. Pentru că acoperirea capului și părul sunt strâns legate între ele. În Biblie, părul lung este asociat cu supunerea, cu renunțarea la anumite drepturi și cu dăruirea față de altcineva. Deoarece bărbatul a primit de la Dumnezeu un loc în prim-plan, el nu trebuie să poarte părul lung, în timp ce părul lung este o podoabă pentru femeie. Este onoarea ei. Așa ne învață natura. Este nenatural ca un bărbat să aibă părul lung și o femeie părul scurt. Probabil că cineva nu simte aceasta. Totuși, asta nu schimbă faptul că natura ne învață aceasta, pentru că Dumnezeu o spune aici în Cuvântul Său. La fel, mulți oameni spun că homosexualitatea este normală și naturală, în timp ce natura ne învață contrariul. În Romani 1.26, astfel de relații sunt numite „împotriva naturii”.

Părul lung este dat femeii ca voal, prin care ea își arată decența și devotamentul față de soțul ei. Desigur, aceasta are sens numai dacă ea exprimă această decență și devotament prin atitudinea ei. Atunci, onoarea asociată cu purtarea părului lung îi va aparține în totalitate. Nu voi intra în discuția „Cât de lung este lung?”. În Luca 7.38,44 și în Ioan 12.3 ai un indiciu: era suficient de lung pentru a usca picioarele Domnului. Și în Apocalipsa 9.8 găsim un indiciu. Citim acolo despre „părul femeilor”. Deoarece nu există nicio diferență în ceea ce privește materialul, mențiunea trebuie să aibă legătură cu lungimea. Prin urmare, trebuie să existe o diferență clară între lungimea părului femeilor și a bărbaților.

Cine dorește să discute contradictoriu în această privință, trebuie să știe singur aceasta. În orice caz, acesta nu este obiceiul apostolului și nici al vreunei adunări locale. Acest lucru ar trebui să fie clar pentru toți. De prea multe ori, faptul că nu ne mai ținem pur și simplu de ceea ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu face ca lucrurile să devină confuze, complicate și dificile. Și în această privință, lumea a exercitat o mare influență asupra gândirii credincioșilor. Această influență se manifestă apoi și în aspectul exterior. Părul lung este o onoare pentru femeie, spune Dumnezeu aici. Ce femeie mai îndrăznește să-și câștige această onoare fără compromisuri?

PS: Desigur, aceste versete se referă la cazul normal. Există femei care, din cauza unei boli sau a altor cauze pentru care nu au nicio vină, nu au (nu pot avea) părul lung.

Citește din nou 1 Corinteni 11.7-16. - De ce este acest pasaj atât de important pentru practica vieții creștine?

38. Strângerea laolaltă în același loc

1 Corinteni 11.17-22: Dar, poruncind aceasta, nu vă laud – pentru că vă adunați nu spre mai bine, ci spre mai rău. Pentru că, întâi, când voi veniți împreună în adunare, aud că sunt dezbinări între voi; și în parte cred. Pentru că trebuie să fie și partide între voi, ca să se arate între voi cei aprobați. Când voi vă adunați deci în același loc, nu este ca să mâncați Cina Domnului; pentru că fiecare, mâncând, își ia mai înainte propria cină, și unul este flămând, iar altul se îmbată. Nu aveți deci case ca să mâncați și să beți? Sau disprețuiți Adunarea lui Dumnezeu și faceți de rușine pe cei care nu au? Ce să vă spun? Să vă laud? În aceasta nu vă laud.

Capitolul 11

Pavel prescrie ceva. Este posibil ca aceasta să se refere la versetele anterioare, dar este posibil și să se refere la versetele următoare. În orice caz, există o legătură cu versetele anterioare.

Imaginează-ți că un bărbat sau o femeie nu ar ocupa locul potrivit în ordinea creației lui Dumnezeu (pentru că despre asta este vorba în versetele 1-16). Gândești tu că aceștia vor ocupa locul potrivit în Adunarea lui Dumnezeu? Eu consider că acest fapt este exclus. În Corint, în mod evident credincioșii nu se adunau pentru a trăi împreună ceva frumos. Se adunau pentru a-și face rău unii altora. Desigur, nu aceasta era intenția lor, dar în practica străngerii lor laolaltă acesta era rezultatul. Cum se vedea că strângerea lor laolaltă se desfășura într-un mod rău și nu într-un mod bun? În primul rând, din faptul că erau dezbinări între ei. Deja în primul capitol, Pavel a trebuit să-i mustre din această cauză: era dezbinare între ei. Citește din nou capitolul 1.10-12.

O dezbinare duce la lipsă de unitate într-o adunare locală. Din exterior, pare că toți credincioșii sunt încă uniți. Ei vin toți în același timp în aceeași încăpere, dar nu vin cu toții cu aceeași dorință. Ei se împart în diferite grupuri. În cazul credincioșilor din Corint, spiritul dezbinării s-a manifestat în timpul celebrării Cinei Domnului, prin diferențierea dintre bogați și săraci. În zilele noastre, acest fapt poate reprezenta, de asemenea, un mare pericol. Credincioșii cu o poziție socială înaltă pot juca foarte ușor un rol de conducere în adunare, tocmai pentru că au o poziție importantă în societate. Nu ar trebui să fie așa.

Alți factori umani pot juca, de asemenea, un rol în apariția sciziunilor. Unii sunt impresionați de un bun orator, alții de bunele maniere ale altora. Aceste lucruri nu trebuie să joace niciun rol în strângerile laolaltă ale adunării. Când adunarea se strânge laolaltă, un singur lucru este important, și anume ca fiecare credincios să-și ocupe locul ca mădular al Adunării. Ocuparea acestui loc nu are nimic de-a face cu poziția socială sau cu abilitățile naturale, ci cu lucrarea Domnului Isus pe cruce. Prin aceasta a luat naștere Adunarea. Fiecare, care știe că Domnul Isus a împlinit lucrarea și pentru el, aparține Adunării. Și fiecare, care aparține Adunării, are în cadrul Adunării propriul său loc unic și, în același timp, responsabilitatea de a se lăsa călăuzit de Duhul Sfânt.

Cu toate acestea, se poate întâmpla ca, atunci când credincioșii se adună ca Adunare, să se întâmple lucruri care nu sunt de la Duhul Sfânt, ci sunt concepute de credincioși înșiși. Este vorba despre lucruri pe care Cuvântul lui Dumnezeu le condamnă. Gândește-te doar la dezbinare. Dezbinarea într-o adunare locală nu poate fi cosmetizată. Ea trebuie recunoscută ca păcat. Când apar astfel de lucruri, Dumnezeu le folosește pentru a-i face cunoscuți pe cei dovediți. Cei dovediți sunt cei care se supun Cuvântului lui Dumnezeu și simt că o astfel de situație nu este spre gloria Lui. Ei vor mărturisi răul și nu se vor alătura dezbinării.

În versetul 19 se vorbește despre partide sau secte. O sectă merge un pas mai departe decât o sciziune. O sciziune este dezbinarea în cadrul unui întreg care încă există. Când se vorbește despre o sectă, sciziunea a împărțit credincioșii atât de mult încât s-au despărțit și public. Este important să înțelegem semnificația cuvântului „sectă”. O sectă nu este ceea ce se înțelege de obicei prin acest cuvânt. În general, prin secte se înțeleg comunități religioase care s-au separat de marile biserici. Uneori este vorba într-adevăr de secte, dar nu este neapărat așa. În sens biblic, o sectă este orice comunitate religioasă care, pe lângă unitatea credincioșilor, consideră importantă o altă unitate și se face din această unitate o condiție pentru apartenență.

Pentru a rămâne la Corint: credincioșii nu erau una prin faptul că unii se simțeau atrași de Pavel, alții de Petru, iar alții de Apolo. Acest fapt poate merge atât de departe încât credincioșii să se

despartă. Atunci sectele devin o realitate. Istoria Bisericii oferă dovezi rușinoase în acest sens. Adevărata unitate, pe de altă parte, este unitatea Adunării. Această unitate este reprezentată de un singur trup. Fiecare credincios este un mădular al acestuia. Este vorba de o sectă atunci când trebuie să semnezi o doctrină sau o mărturisire de credință stabilită de oameni, oricât de biblică ar fi, pentru a putea aparține acestei comunități de credincioși. Cuvântul lui Dumnezeu nu cunoaște apartenența la o biserică, ci vorbește doar despre mădulare ale trupului lui Hristos.

Strângerea laolaltă ca Adunare, în care credincioșii se adună ca și credincioși, nimic mai mult și nimic mai puțin, este ceva special. Nu este minunat că aceasta se poate întâmpla în diferite ocazii? În Faptele apostolilor 2.42 citim în ce scop s-a adunat Adunarea imediat după înființarea ei; și noi putem face aceasta astăzi. La fel ca ei pe atunci, putem să ne adunăm ca Adunare pentru a frânge pâinea. Despre aceasta este vorba în special în pasajul pe care îl avem acum în fața noastră. Putem să ne adunăm și pentru rugăciune și pentru a „cerceta învățătura apostolilor”, adică pentru a cerceta împreună Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru dezvoltarea sănătoasă a unei adunări locale, acest fapt din urmă este indispensabil. În 1 Corinteni 14 vom vedea alte lucruri care au legătură cu strângerea laolaltă ca Adunare.

În Matei 18.20, în legătură cu strângerea laolaltă ca Adunare, se află o promisiune măreață. Domnul Isus spune acolo: „Pentru că unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor”. Acest verset nu poate fi aplicat de la sine la orice ocazie în care se întâlnesc doi sau trei credincioși. Din contextul din Matei 18.15-20 reiese clar că este vorba despre Adunare. Și unde se adună Adunarea? Acolo unde credincioșii se adună în Numele Domnului Isus, adică acolo unde ei se bazează pe gloria și autoritatea Lui, așa cum poți găsi în Biblie, pentru că asta este ceea ce este inclus în „Numele” Domnului Isus.

Credincioșii din Corint se adunau pentru a sărbători Cina Domnului, dar nu o făceau cu respect. Ei erau obișnuiți să ia mai întâi o masă de dragoste, adică o masă comună, și apoi să sărbătorească Cina Domnului. Toți aduceau mâncare și băutură – sau cel puțin cei care aveau posibilități. Erau și credincioși care nu aveau nimic. În loc să-și împartă bogăția cu cei săraci, cei bogați se ospătau singuri. Contrastul era atât de evident, încât unii erau flămânzi, iar alții se îmbătau cu vin. Ei s-au adunat într-adevăr într-un loc și voiau să mănânce Cina Domnului, dar Pavel spune aici că, din cauza atitudinii lor rușinoase față de celelalte mădulare ale adunării, nu se putea vorbi de așa ceva. Comportamentul lor necorespunzător, lipsa de considerație față de frații lor, care erau și mădulare ale Trupului, era de fapt o disprețuire a Adunării lui Dumnezeu. Ei îi rușinau pe cei care nu aveau nimic. Nu, apostolul nu putea să-i laude pentru asta.

Încă un aspect: este vorba despre Cina Domnului. Este Cina Lui. Asta înseamnă că numai El are dreptul să-i invite pe cei care participă la ea. Niciun om și niciun grup nu poate face asta. Semnificația Cinei este descrisă foarte clar în versetele următoare.

Citește din nou 1 Corinteni 11.17-22. - Când se adună credincioșii ca Adunare?

39. Cina Domnului

1 Corinteni 11.23-26: Pentru că eu am primit de la Domnul ce v-am și dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine și, mulțumind, a frânt și a spus: „Acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi: faceți aceasta spre amintirea Mea”. Tot astfel și paharul, după cină, spunând: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu: faceți aceasta, ori de

câte ori îl beți, spre amintirea Mea”. Pentru că, ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul, vestiți moartea Domnului, până vine El.

Ceea ce impresionează în aceste versete este contrastul cu versetele precedente. Acolo era descrisă situația dezordonată din Corint, așa cum se vedea la Cina Domnului. Era o mare confuzie. Lucruri atât de sfinte, precum Cina Domnului, erau tratate într-un mod atât de lipsit de sfințenie. Ce trebuia să se întâmple acum? Pune Pavel deoparte adunarea din Corint? Nu, el le arată mai întâi ce este greșit și apoi le spune care este semnificația reală și specială a Cinei Domnului.

Este remarcabil faptul că Pavel a putut să le vorbească astfel credincioșilor din Corint. Situația nu era deci complet fără speranță. Ei puteau încă să fie corecți, iar restabilirea era încă posibilă. În creștinătatea de astăzi, lucrurile stau altfel în majoritatea cazurilor. Din cauza instituțiilor umane introduse în multe biserici și grupuri, nu mai este posibil să sărbătorim Cina Domnului așa cum a instituit-o Domnul Isus în ultima noapte, înainte de moartea Sa. Întreaga structură bisericească actuală ar trebui abandonată, pentru a face loc pentru ceea ce Pavel spune aici în toată simplitatea și în mod emoționant. El ne duce în „noaptea în care El a fost vândut”. Acesta este momentul din viața Domnului Isus, în care El ar fi avut cu siguranță dreptul să fie preocupat de Sine Însuși și de ceea ce Îl aștepta. Era momentul în care Iuda, unul dintre ucenicii Săi, voia să-L trădeze cu un sărut. Când toate acestea erau pe cale să se întâmple, Domnul Isus a instituit Cina Domnului pentru ucenicii Săi, având în vedere momentul în care El nu va mai fi pe pământ.

Pavel a primit aceasta direct de la Domnul, deoarece Cina Domnului se potrivește deplin cu slujba lui Pavel. Pavel era omul, de care Dumnezeu avea nevoie pentru a comunica totul despre Adunarea care a luat naștere prin moartea, învierea și glorificarea Domnului Isus. Chiar de la convertirea sa, el auzise că Adunarea de pe pământ și Domnul Isus din cer sunt una. Când persecuta Adunarea, a auzit din cer: „Saule, Saule, pentru ce Mă persecuți?” (Faptele apostolilor 9.4). Faptul că tocmai Pavel a primit sarcina de a face cunoscută această instituire dovedește că Cina Domnului este ceva care aparține vieții creștine, deci și vieții tale. Este o masă comemorativă, unde te gândești de fiecare dată la un Mântuitor care a vrut să moară pentru tine și pentru toți cei care Îl primesc cu credință. Când te gândești la Cina Domnului, conștientizezi că buzele Lui au rostit: „Faceți aceasta spre amintirea Mea”? De aceea, Domnul Isus a luat pâine în timpul sărbătorii Paștelui.

Paștele, pe care El l-a sărbătorit împreună cu ucenicii Săi, a avut loc în amintirea izbăvirii poporului Israel din Egipt. Instituirea Paștelui este descrisă în Exodul 12.1-14. Dar ceea ce Domnul Isus a instituit în timpul sărbătorii Paștelui nu are legătură în primul rând cu Israel, ci cu Adunarea. Atâta timp cât Adunarea este pe pământ, ea poate să-și exprime legătura profundă și indisolubilă cu Domnul Isus prin sărbătorirea Cinei Domnului. Când participi la o adunare, în care se sărbătorește Cina Domnului, inima ta va fi întotdeauna plină de recunoștință.

Domnul Isus a luat pâinea. Așa de simplu este scris aici. Și totuși este ceva foarte special. Pâinea este pâine obișnuită. Nici prin rostirea unei anumite mulțumiri ea nu suferă o schimbare extraordinară, așa cum învață Biserica Catolică. Ea rămâne pâine obișnuită. Ceea ce este special este semnificația pâinii. Poți compara aceasta cu o fotografie a unei persoane pe care o iubești foarte mult. Materialul fotografiei este hârtie obișnuită. Dar important este cine este reprezentat pe ea. Dacă cineva ar scuipa pe această fotografie, ai considera că este un gest urât. La fel este și cu pâinea din cadrul Cinei Domnului. Domnul Isus a spus despre pâine: „Acesta este trupul

Capitolul 11

Meu, care este pentru voi.” Este îngrozitor să te porți în mod necorespunzător cu ea. Când ești la adunare și vezi pâinea pe masă, să te gândești că Domnul Isus, Fiul veșnic, S-a făcut Om și a luat un trup, fără să-L părăsească vreodată. În acest trup, El a trăit 33 de ani aici, pe pământ. În trupul Său, El L-a glorificat pe Dumnezeu în mod desăvârșit. În acest trup, El a și suferit. Gândește-te: El a fost prins, deși un suspin către cer ar fi fost de ajuns pentru a pune în mișcare zece mii de înger, care i-ar fi nimicit pe toți. O astfel luare în captivitate nu era o chestiune blajină. Mâini omenești rele s-au ridicat asupra acestui trup sfânt și L-au târât în fața judecătorilor.

În ciuda afirmațiilor repetate ale nevinovăției Sale, I s-a scuipat fața sfântă, I s-au smuls hainele de pe trup, iar spatele Său sfânt a fost sfâșiat printr-o biciuire îngrozitoare. În această stare, a trebuit să meargă cu crucea pe spate spre locul execuției. Acolo, mâinile brutale ale soldaților I-au apucat mâinile sfinte, care nu făcuseră altceva decât să binecuvânteze, și I-au bătut fără milă cuie prin ele, pentru a-L răstigni pe cruce. Apoi au ridicat crucea. Acolo atârna Mântuitorul! A fost batjocorit și I s-a cerut să coboare de pe cruce. Dar El a rămas acolo. Imaginează-ți că ar fi coborât. Atunci tu și cu mine am fi fost pierduți pentru totdeauna. Dragostea Lui pentru tine și pentru mine L-a ținut acolo, chiar dacă ce era mai rău urma să vină. Suferințele, pe care le îndurase până atunci, îi fuseseră cauzate de oameni. Dar aceste suferințe nu puteau șterge păcatele. Ele nu făceau decât să mărească vina omului. Ceea ce mai urma, și prin ce am putut fi mântuiți de păcatele noastre, era faptul că El a trebuit să poarte „păcatele noastre pe trupul Său pe lemn” (1 Petru 2.24). Trupul Său sfânt a intrat în contact cu păcatele noastre și a fost lovit de Dumnezeu. Așa a murit El.

Este emoționant să te gândești la asta de fiecare dată când vezi pâinea frântă pe masa din fața ta. Și paharul are o semnificație. Este vorba despre sângele, pe care Domnul Isus l-a vărsat. Sângele are o valoare atât de mare încât Dumnezeu poate ierta păcatele prin el. Această iertare este o posesiune mare, de care ne putem minuna mereu și pentru care putem aduce mulțumiri lui Dumnezeu.

Cât de des ar trebui să sărbătorim Cina Domnului? Aici scrie: „Ori de câte ori ...”. Din începutul cărții Faptele apostolilor se poate deduce că primii creștini se adunau zilnic pentru a sărbători Cina Domnului. Pe parcursul Faptelor apostolilor, prima zi a săptămânii este menționată ca fiind ziua în care se frângea pâinea (Faptele apostolilor 20.7). Această primă zi a săptămânii este numită în Apocalipsa 1.10 „Ziua Domnului”. Ți amintești cum era numită Cina Domnului în capitolul nostru, în versetul 20? Cina Domnului! Există deci o legătură clară între ziua Domnului și Cina Domnului. Duminica pare a fi, așadar, ziua cea mai potrivită pentru a o sărbători (compară cu Ioan 20.19,26). Și când mănânci pâinea și bei din pahar, vestești moartea Domnului. Poți să-ți imaginezi două cuvinte care sunt atât de contradictorii și totuși atât de strâns legate între ele precum „moartea” și „Domnul”? Și totuși, situația ta fără speranță nu poate fi exprimată mai bine. Pentru a te salva, a fost necesară nimic mai puțin decât moartea Domnului vieții. De aceea, chiar și fără cuvinte, spui nespuse de multe când participi la Cina Domnului. Este o vestire pentru toți cei care vor să vadă, fie ei oameni sau îngeri, că totul îl datorezi unui Domn mort.

Dacă aceasta este o realitate vie pentru tine, nu poți face altfel decât să nu mai permiți în viața ta toate cele pentru care Domnul a trebuit să moară. Asta nu mai poate și nu mai trebuie să existe. Reamintindu-le credincioșilor din Corint caracterul special al morții Domnului, Pavel voia să-i determine să-și mărturisească faptele greșite și să renunțe la ele. Nu este acesta un mod minunat de a-i aduce pe credincioși pe calea cea dreaptă? Și de fiecare dată când vestim

moartea Domnului, poate fi ultima dată. La Cina Domnului, ne gândim la moartea Lui și știm că El trăiește. Pentru că noi vestim moartea Lui „până va veni El”. Ce perspectivă minunată!

Citește din nou 1 Corinteni 11.23-26. - Ce înseamnă Cina Domnului?

40. Cum participi tu la Cina Domnului?

1 Corinteni 11.27-34: Astfel că oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului. Să se cerceteze dar omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Pentru că cine mănâncă și bea își mănâncă și își bea judecata, dacă nu deosebește trupul. De aceea sunt mulți între voi slabi și bolnavi și mulți adorm. Pentru că, dacă ne-am judeca noi înșine, n-am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem disciplinați de Domnul, ca să nu fim condamnați împreună cu lumea. Astfel, frații mei, când vă adunați ca să mâncați, așteptați-vă unii pe alții. Dacă cineva este flămând, să mănânce acasă, încât să nu vă adunați spre judecată. Iar celelalte le voi rândui când voi veni.

Sper că semnificația simbolică a Cinei Domnului – Hristos și moartea Sa ispășitoare – te-a impresionat. Atunci poți să-ți imaginezi că Dumnezeu consideră foarte grav faptul că creștinii tratează Cina Domnului în mod superficial.

Dumnezeu poate suporta ignoranța, dar abuzul acestei instituii sfinte Îi este insuportabil. Când credincioșii consideră că Cina Domnului servește la întărirea credinței, în multe cazuri este vorba de ignoranță. Cina Domnului nu servește la întărirea credinței, ci la comemorarea unui Mântuitor mort. La Cina Domnului, credincioșii nu se adună pentru a primi ceva, de exemplu un cuvânt de încurajare, ci pentru a face și a aduce ceva. Ei vestesc moartea unui Preaiubit și Îi mulțumesc că a vrut să moară. Este posibil să ne gândim la moartea Lui și să-I mulțumim în același timp, pentru că El este Cel viu în mijlocul nostru. Altceva este când credincioșii, ca în Corint, tratează greșit Cina Domnului. Atunci ei nu mai sunt conștienți de semnificația pâinii și a paharului. Se poate întâmpla foarte ușor să mănânci din pâine și să bei din pahar fără să te gândești la nimic. Nu-ți dai seama de nimic. Deodată, îți dai seama ce ai făcut. Atunci mărturisește-I lui Dumnezeu că, încă o dată nu ai fost cu gândul la ceea ce făceai. Din fericire, Dumnezeu știe că astfel de lucruri se pot întâmpla.

Este altceva când Cina Domnului a devenit o rutină fără conținut. Credincioșii din Corint se purtau „în mod nevrednic” cu pâinea și vinul. Deci, ceea ce era greșit era modul în care se purtau cu pâinea și paharul. Mâncau din pâine, pentru a-și potoli foamea, și beau din vin, pentru a-și potoli setea. Ei uitaseră adevărata semnificație. Acest „mod nevrednic” nu are nimic de-a face cu faptul că persoana care participă la Cina Domnului este vrednică sau nevrednică. Fiecare mădular adevărat al Adunării este făcut vrednic prin lucrarea Domnului Isus să participe. Așadar, nu lăsa sentimentul de nevrednicie să te împiedice să participi la Cina Domnului. Numai dacă în viața unui credincios există păcat, și anume un păcat care nu este mărturisit, un astfel de credincios nu este vrednic să participe. Acest fapt a fost tratat în detaliu în capitolul 5. Aici se avertizează să nu participi cu ușurință, pentru că atunci te-ai face vinovat de trupul și sângele Domnului.

Oricine ia în serios Cina Domnului se va feri de aceasta și se va examina pe sine însuși. Această autoexaminare este o necesitate. Cum se face asta? Ei bine, când te gândești că în Adunare te întâlnești cu Domnul, devii imediat conștient de sfințenia Lui și de faptul că El știe totul despre

tine. Nu simți niciun fel de teamă la acest gând? Poți să-L privești fără reținere în ochi? Autoexaminarea are întotdeauna un rezultat. Fie că îți amintești lucruri care nu sunt bune – pe care le poți îndepărta; fie că nu ești conștient de nimic – atunci poți participa fără griji la Cina Domnului. În Matei 5.23,24 găsești cum Domnul Isus exprimă ceea ce tocmai am spus cu propriile mele cuvinte. A te abține de la Cina Domnului sau a lăsa pâinea și paharul să treacă pe lângă tine nu este în niciun caz soluția corectă. În acest fel, dai prioritate împiedicării sau păcatului în fața dragostei tale pentru Domnul Isus. Nu, examinează-te pe tine însuși, îndepărtează ceea ce te împiedică sau răul și mănâncă din pâine și bea din pahar.

Cine nu este dispus să se examineze și să se judece pe sine însuși, mănâncă și bea foarte ușor o judecată, pe care Dumnezeu o va exercita. Dumnezeu veghează asupra onoarei Fiului Său. El nu poate acționa ca și cum nu l-ar păsa cum se tratează comemorarea Fiului Său. În afară de aceasta, El îi iubește prea mult pe ai Săi, pentru a-i lăsa să continue astfel. El dorește ca ei să se bucure de întreaga valoare a acestei instituii. De aceea, El este nevoit să pedepsească pe toți cei care nu dau socoteală pentru lucrurile sfinte, pe care le au în mâini, pâinea și paharul Cinei Domnului. Dacă credincioșii nu fac deosebire între Trup și pâine, înseamnă că nu mai atribuie o semnificație specială pâinii Cinei Domnului. Inima lor este indiferentă. Nu îi mai atinge. Atunci Dumnezeu trebuie să le vorbească clar. De aceea, în Corint erau mulți credincioși slabi și bolnavi, iar un număr mare dintre ei deja adormiseră. Aceste lucruri ar trebui să le spună ceva credincioșilor din Corint. Pavel nu vrea să spună că fiecare slăbiciune fizică sau boală sau fiecare deces este consecința unui anumit păcat. Dumnezeu poate avea și alte intenții. Dar în Corint, toate acestea erau consecința păcatului.

Se poate întâmpla și astăzi ca o adunare locală să fie apelată în mod insistent de Dumnezeu, când deodată mai mulți credincioși devin slăbiți și bolnavi, iar unii chiar sunt luați prin moarte. Atunci, în orele de rugăciune ale adunării, se pot face rugăciuni pentru cei slăbiți și bolnavi și pentru cei rămași în urmă. Dar ar trebui să fie și un prilej pentru a-L întreba pe Domnul de ce se întâmplă aceste lucruri, care este cauza lor. Cu siguranță nu se vrea să se spună că slăbiciunea, boala și moartea îi lovesc doar pe cei vinovați. Poate că așa este, dar în Corint trebuia să se adreseze întregii adunări, pentru că starea generală nu era bună. Este foarte posibil ca Dumnezeu să fi luat unii credincioși fideli pentru a-i determina pe cei infideli să se pocăiască. Așadar, nu există reguli fixe pentru acțiunile lui Dumnezeu, cu excepția faptului că Dumnezeu vrea să ne atragă atenția prin astfel de evenimente asupra situațiilor care nu sunt bune.

Putem preveni această judecată, pe care Dumnezeu trebuie să o aducă, dacă ne judecăm singuri. Tu ești în măsură și chiar chemat să te judeci pe tine însuși. Asta înseamnă că tu recunoști pentru tine însuși dacă mergi pe calea Domnului sau nu. Dacă ai făcut ceva greșit, trebuie să condamni asta. Și nu trebuie să condamni doar fapta, ci și pe tine însuși și starea inimii tale, pentru că fapta greșită s-a putut întâmpla doar pentru că nu erai aproape de Domnul Isus. Dacă nu ne judecăm singuri, Domnul ne va pedepsi. După cum am spus, El ne iubește prea mult, ca să ne lase să trăim în păcat. Căci atunci am pieri împreună cu lumea sub judecata lui Dumnezeu, când El va judeca lumea.

După aceste versete serioase despre judecată și pedepsirea din partea Domnului, Pavel îi îndeamnă pe credincioșii din Corint să se aștepte unii pe alții. Cine ia masa obișnuită acasă nu va ajunge în pericol să abuzeze de pâinea de împărtășanie pentru a-și potoli foamea, ceea ce aduce judecata asupra întregii adunări. Dacă credincioșii se pregătesc bine acasă pentru adunare, aceasta va fi o binecuvântare pentru toți cei prezenți și nu o judecată. Această pregătire este un lucru important. Nu se face în treacăt sâmbătă seara, și cu atât mai puțin duminică

Capitolul 11

dimineața, cu o oră înainte de adunare – oricât de important ar fi să fii preocupat cu lucrurile Domnului în familie sau personal. Pregătirea pentru Adunare se face pe parcursul întregii săptămâni, da, pe parcursul întregii vieți. Oare moartea Domnului, pe care (poate?) o vestești, nu are o influență asupra tuturor aspectelor vieții tale?

Cu aceasta, Pavel nu a spus încă tot ce avea pe inimă cu privire la acest subiect. Erau lucruri pe care voia să le păstreze până când va fi cu ei. Aceste lucruri nu se găsesc în Biblie. Nu ar fi fost bine să stabilească totul în mod formal. Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum Îl avem în mâinile noastre, este suficient pentru toate timpurile și toate circumstanțele. Am primit Duhul Sfânt pentru a face în timpul nostru și în circumstanțele noastre ceea ce a poruncit Pavel. Cine se supune Cuvântului lui Dumnezeu și călăuzirii Duhului Sfânt va primi binecuvântare.

Citește din nou 1 Corinteni 11.27-34. - Cum te evaluezi pe tine însuși?

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Kor/11>